

Puiul de lebădă

Costache Ioanid

Se revarsa din cranguri intaia zi cu soare,
loveau ciocanitoare in rugi de trandafiri,
de parca primavara cea vesnic zambitoare
batea la usa lumii cu degete subtiri.
Si lata gospodina s-a inaltat pe scara
sa puna sus in cosuri, un asternut balan.
Si pasarile mame pe cuiburi adastara
sa scoata pui de aur, cu ciocuri de margean.
Iar dupa legea vietii si-a mortii, la soroace,
din fiecare coaja iese un pui frumos.
Dar s-a-ntamplat sa iasa atunci dintr-o gaoace
un pui cum nici o closca pe-acolo n-a mai scos.
In loc de praf de aur si aripi smaltuite,
avea un strai ca fumul si ochii mari si tristi.
Iar pasarile toate priveau spre el uimite
si-l ciocanau toti puii pe camp si-n porumbisti.
Pe gatul ca o coarba curgea adesea sange
si nu-si gasea prieteni de doruri nicaieri.
Iar pe-nserat, la vremea cand orice pui se strange,
dorit de aripi calde si blande mangaieri,
venea si el sfielnic, cu ceilalti sa se culce,
ca sa-si aline trupul si sufletul beteag.
Dar nu gasea nici pace, nici mangaieri dulce,
ci lovituri taioase, ce-l izgoneau pribeag.
atunci, ascuns in umbra, privea cu lungi suspine
spre cuib ca spre-o cetate din plaiuri de povesti.
Si atipea pe scara, cu teama de jivine,
soptind usor: Mamic-o, de ce nu ma iubesti?...
Insa pe lac cand puii cu gheare rasfirate,
priveau uimiti spre apa, din umbra de rachiti,
el, puiul fara fala, plutea c-o maiestate,
de care cei cu gheare se minunau smeriti.
Dar el trecea departe in zarea diafana,
prin papura fosnita de vant leganator,
sa-si vindece in larguri a sufletului rana,
in freamatul de unde si de ceresc fior.
Iar sera, cateodata...intarziind pe ape,
acolo printre stele...parca sburau lumini...
Atunci, un svon de glasuri venea tot mai mai aproape...
si disparea deodata, in zarea de rubini...
Ah, glasurile-acelea care pareau ca-l cheama...
cum se-auzeau de dulce! Si-adeseori, stinger,
in graiul lui de taina, striga deodata: Mama!...

Si ramanea cu ochii cautatori spre cer...
Asa trecura zile si nopti de-nsingurare,
si puii cei de aur crescura ca feciori,
starnind prin colturi lupte si lafaind in soare
siraguri de margele si sclipet de culori.
Iar puiul fara slava si fara de prieteni,
tot mai urat, mai vanat si mai stinger crescua.
Dar toamna, cand pe coasta coboara vant prin cetini,
o tainica minune cu el se petrecu.
Caci vinetele pene i se facura albe,
si gatul ca o harfa taiata din omat.
Pareau ca-i sar pe umeri toti nuferii in salbe,
Iar el, pornind pe ape, fara-a privi-ndarat,
porni pe lac departe, in pacea leganata
si toata vremea noptii plutii in departari.
Dar catre zorii zilei se arata deodata
un palid nor de stele calatorind in zari.
Atunci, c-un strigat, puiul, sfarmand un strop in ploape,
aripile de nuferi le desfacu usor,
si, mangaind vazduhul, se ridica din ape
spre lebedele albe care-l chemau in zbor.

Si nimenea pe vale n-a cunoscut minunea,
cand puiul fara mama si fara mangaieri,
spre stolul de lumina a strabatut genunea
si-a disparut in zarea eternei primaveri...